

Χατζηπέτρος, Φασουλής,
ἐπεισόδιον Αὐλῆς.

Φ.—Βρέ ἀδελφέ μου, δὲν μοῦ λές πῶς ἔπεσες ἴσῃν πλάνη,
ὡς αὐλικὸς νὰ ἐκφρασθῆς κατὰ τοῦ Δεληγιάννη;

Χ.—Βρέ, Φασουλῆ μου, ὡς καὶ σὺ ἐπίστεψες ἀκόμα
εἰς τῆς ψευτιάς ποῦ ἔβγαλε τοῦ Θεοδωρῆ τὸ κόμμα;

Φ.—Μὰ διηγήσου μου λοιπὸν τὸ πρᾶγμα πῶς συνέβη,
διότι, ὅπως ἔμαθον κ' ὁ θρόνος κινδυνεύει!

Χ.—Βρέ Φασουλῆ, σ' ὀρκίζομαι ἴσῃν ἐθνικὸν παλάτι,
ποῦ τόσα χρόνια ἔφαγα κ' ἐγὼ ψωμί κ' ἄλατι,
οὐ δὲν ἔχω εἶδῃσιν...

Φ.— . . . . . Μὰ τί λοιπὸν συμβαίνει;
διότι πάντες μ' ἐρωτοῦν κ' ἀλλοδαποὶ καὶ ξένοι
κ' ὅλοι γυρεύουν, ἀδελφέ, νὰ μάθουν κατὰ κόρον
τὰ κατὰ ἐξορίαν σου ἀπὸ τῶν Ἀνακτόρων...

Χ.—Κ' ἐγὼ δὲν ἔχω εἶδῃσιν... δὲν μὲ καταλαμβάνεις;

Φ.—Μὰ πῶς λοιπὸν; ἐλύσσαξεν αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης;

Χ.—Ἴδου τί τρέχει, Φασουλῆ, ἀλλ' ὅμως ἴσῃν τιμῆ σου,
ὅ,τι θ' ἀκούσης δὲν θὰ πῆς εἰς ἄλλον...

Φ.— . . . . . Διηγήσου!

Χ.—Οἱ Δεληγιάννηδες γνωστὸν πῶς ἔσκασαν γιὰ θέσι
καὶ ὁ Τρικούπης, φίλε μου, ἐπρόκειτο νὰ πέσῃ,
ὁπότεν δῆθεν μεταβάς ἴσῃν φίλου μου τοῦ Γκίκα, ..
τὴν σκάφην σκάφην ἀγαπῶ...

Φ.— . . . . . Κ' ἐγὼ τὰ σῦκα σῦκα...

Χ.—Τοῦ εἶπον πῶς ὁ βασιλεὺς ἐν πάσῃ περιπτώσει
εἰς τὸν Τρικούπην τῆς βουλῆς διάλυσιν θὰ δώσῃ.

Φ.—Καὶ τί μ' αὐτό;

Χ.— . . . . . Ὁ Θεοδωρῆς μ' ἔβαλ' εὐθὺς ἴσῃν μάτι
κ' ἐξεδιώχθη, κύριε, οἰκτρῶς ἀπ' τὸ παλάτι.
Καὶ δὲν μὲ μέλει, Φασουλῆ, διὰ τὴν ἐξορίαν,
οὔτε διότι ἔχασα καὶ τὴν σταυροφορίαν,
ὅσο διότι ἴσῃν αὐλὴν δὲν ἔμουν διόλου ξένος
καὶ μὲ τὰ βασιλόπουλα ἔμουν μαζὶ θρεμμένος
εἰς τὸ παλάτι πάντοτε εἶχα τὴν πρώτη θέσι

κ' εἰς κάθε τι εὐτράπελον ὁ Κολοβὲλ ἴσῃν μέση.
Ὁ βασιλεὺς μας μ' ἔπερνε ἴσῃν κάθε του ταξεῖδι
κ' ἔμουν σχεδὸν τὸ μοναχὸ τοῦ παλατιοῦ στολίδι.
Καὶ γιὰ θυμήσου τοὺς λαμπροὺς τῶν ἀνακτόρων

[μπάλους.

Φ.—Ὡ ναίποτὲ δὲν λησιμονῶ καὶ τοὺς ψημένους γάλλους,

Χ.—Μὰ γιὰ θυμήσου, Φασουλῆ κ' ἐκείναις τῆς καντρι-

[λαις.

Φ.—Μὰ δὲν ξεχνῶ, Εὐθύμει κ' ἐκείναις τῆς μοτιλίαις.

Χ.—Ποῦ εἶναι τώρα οἱ χοροὶ καὶ ποῦ αἱ πανηγύρεις,

ποῦ τὰ παραπετάσματα κ' οἱ αὐλικοὶ ξιφίηρες,

ποῦ εἶναι οἱ ἀρμονικοὶ τῶν μουσικῶν μας ἦχοι,

ἔξ ὧν ἀντήχουν μαγικῶς τοῦ παλατιοῦ οἱ τοῖχοι;

Ὡς ὄνειρον παρέρχεται λοιπὸν ἡ εὐτυχία

κ' ἐγὼ πηγαίνω, κύριε, ἴσῃν Πυροβολαρχία;

Φ.—Λυποῦμαι διὰ τὴν σειρὰν τῶν λυπηρῶν συμβάντων,

ἀλλὰ λυποῦμαι, ἀδελφέ, σ' ὀρκίζομαι πρὸ πάντων,

διότι ἴσως καὶ γιὰ μὲ δὲν θὰ ὑπάρχῃ θέσις,

ἀφοῦ μὲ ἄλλους αὐλικὸς πολλὰς δὲν ἔχω σχέσεις.

Ἄλλ' ὅμως σὲ παρακαλῶ θερμῶς καὶ ὑπερμέτρως,

ἂν ἦσαι φίλος Καίσαρος καὶ ὄντως Χατζηπέτρος,

τώρα ποῦ σ' ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τὸν βασιλέα,

δὲν μοῦ χαρίζεις, ἀδελφέ, τὴν περικεφαλαία;

Χ.—Πῶς, Φασουλῆ; μοῦ ζήτησες ἀναφανδὸν τὸ κράνος;

Φ.—Ἔτσι νομίζω πρόπερσιν τὸ χάρισε κ' ὁ Πάνος..

ἕστερα πῆς μου, ἀδελφέ, ἐσὺ τί θὰ τὸ κάνης;

ἐνῶ ἐγὼ, ὡς ἐννοεῖς καὶ ὡς καταλαμβάνεις,

ἴμῳ μὲ κάθε πρίγκηπα, μὲ κάθε βασιλέα

καὶ πάντα μοῦ χρειάζεται μιὰ περικεφαλαία.

Πλὴν τούτου μάθε πῶς αὐτὴ πολὺ θὰ μ' ὀφελήσῃ,

γιατὶ καὶ τῆς ἀπόκρηαις ἔμπορεῖ νὰ κάμω χρῆσι.

Χ.—Μὰ καὶ τὰ ἱερώτερα νὰ λειδωρῆς ἀρμόζει;

λάβε λοιπὸν δηρὸ καπελαιῖς καὶ φύγε, καρραγκιόζη.